

dre i els pagesos la prefereixen verda per al bestiar. Al mateix temps hom sega la civada per tendra o a mig gra per conservar-la seca i asseguren és millor que la trepadella en sec. L'ordi, que abans es semblava bastant també, ha sofert molt de la invasió del bestiar boví; sobre tot ara amb els transports mecànics que han favoregut en els pobles sense ferrocarril l'exportació de la llet, hom troba poques cases de pagès que no es dediquin a la cria bovina; això vol dir que per tota la contrada els cal dedicar conreus per a les necessitats del bestiar. Alfals a secà també se n'ha vist aquests darrers anys i un xic de moresc primerenc, però la sequedat que sembla agreujada en els darrers temps, ha fet decaure bon xic aquests cultius de poc rendiment sempre per l'escassetat de la pluja. Com si fos per fer canviar més el paisatge, actualment és molt comú sembrar pèsols a l'hivern enmig dels ceps, que és un cultiu introduït al Vallès a principis de segle i que donà uns tocs de verd al característic aspecte hivernal de les vinyes. Hi ha a més, naturalment, vàries modificacions parcials que donen diversitat a l'aspecte general dels conreus. A Corró de Vall i a Palou, per exemple, hom ha vist durant el mes de maig uns camps florits de color blanc, que contrasten amb el color rosa de la trapadella florida. Aquestes taques blanques en el paisatge, són d'una planta anomenada Calipte, de la qual hom n'empra la seva flor per a la fabricació de pólvors de matar mosques.

En les terres de regatge també ha canviat molt el paisatge en el transcurs del segle XX; ja de començament, el conreu del cànem començà a minvar, fins que durant la guerra europea s'intensificà degut a l'alça sobtada dels preus. Un cop la guerra acabada, el seu conreu ha anat esdevenint quasi bé nul; el preu baix que té no compensa els treballs pesats que comporta; la sega, l'espolsada, l'amarament en les basses d'aigua apropòsit i la brega, són feines dures totes que no tenen prou compensació. Al mateix temps el jute importat de la India, fa una competència activa al cànem; el cànem d'Itàlia també porta avantatge al vallesà; més blanc i més llarg de fibra l'italià, deprecia extraordinàriament el cànem del Vallès que es veu obligat a cedir. De totes maneres ha estat també causa parcial de la seva desaparició quasi total la influència de la indústria bovina que en el regadiu té el seu feu principal. Hom hi veu principalment moresc espès, sorgo, alfals, remolatxes, naps, al costat de civada moltes vegades igualment pel bestiar i blat.

Actualment comença a introduir-se al Vallès des del Prat del Llobregat, un farratge anomenat Bersim, espècie de trèbol i alfals que resisteix més al fred que aquest darrer i el qual sembla donar bons resultats. Pocs cereals per assecar es veuen al regadiu; el color groc en el temps de la calor, hi és foragitat en molta part; sembla que els camps estan predestinats a tenir-hi un verd constant. Les patates, encara conserven bastant la posició, però ja no tant les